

Arrest

nr. 94 952 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 5 december 1962 geboren in Diwaniyah. U bent een soennietische vrouw van Arabische origine. Reeds op jonge leeftijd verhuisde u naar Taji. Na uw huwelijk in 1986 verhuisde u met uw echtgenoot naar de Amil wijk in Bagdad. Uw echtgenoot werkte als buschauffeur in Irak. In 2009 kreeg hij de opdracht om personen naar het district Abu Graib te vervoeren. Hij keerde die dag echter niet terug van zijn werk. De volgende dag ging u bij het politiekantoor aangifte doen van zijn verdwijning. U vernam dat er een aanslag had plaatsgevonden op een bus waarbij alle inzittenden werden vermoord. De politie kon echter nog geen uitsluitsel geven of het uw man betrof en zou u op de hoogte brengen. De volgende dag kreeg u echter telefonische dreigementen. Familieleden van de slachtoffers van de aanslag beschuldigden uw

echtgenoot ervan verantwoordelijk te zijn voor de dood van hun naasten omdat hij voor de Amerikanen gewerkt zou hebben. U en uw kinderen werden door hen met de dood bedreigd. Twee à drie dagen later vluchtte u samen met uw kinderen naar Syrië. In juni 2010 keerde u voor een periode van vijf dagen terug naar Bagdad. U verbleef toen bij vrienden. U regelde enkele documenten in verband met het overlijden van uw echtgenoot en keerde toen terug naar Syrië. Om bescherming te zoeken voor uzelf en uw kinderen reist u op 15 september 2011 per vrachtwagen via onbekende plaatsen naar België. U kwam in België aan op 3 oktober 2011 en vroeg asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u kopies voor van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw kinderen, uw huwelijksakte, de identiteitskaart van uw echtgenoot en twee documenten van de rechtbank betreffende het overlijden van uw echtgenoot. Tevens legt u een origineel briefje van een dokter voor betreffende een aandoening aan uw ogen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U brengt namelijk onvoldoende ernstige of concrete elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat u geïsoleerd wordt met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volgens uw verklaringen werd u telefonisch bedreigd door familieleden van de passagiers die samen met uw echtgenoot omkwamen toen er een aanslag plaatsvond op zijn bus. Volgens uw belagers was uw echtgenoot verantwoordelijk voor de dood van hun naasten omdat hij werkzaam was voor de Amerikanen (CGVS, p.4, 5).

Over de voorgehouden aanslag op de bus van uw echtgenoot kunt u echter geen enkel detail geven. Zo weet u niet wanneer precies de aanslag waarbij uw echtgenoot gedood werd, heeft plaatsgevonden. U weet evenmin waar precies de aanslag plaatsvond in Abu Graib of wat er die dag precies gebeurd is. Hoe uw echtgenoot om het leven kwam, kunt u niet vertellen. Hoeveel slachtoffers er bij de aanslag vielen, weet u evenmin. U heeft er ook geen idee van wie er verantwoordelijk was voor de aanslag. Wat voor mensen hij die dag precies moest vervoeren en waarheen hij hen moest brengen kunt u ook niet vertellen (CGVS, p.5, 8, 9, 10, 11, 17, 20, 23).

Vervolgens blijkt dat u niet weet door wie u nu juist bedreigd zou worden. U beweert dat het gaat om de families van de slachtoffers. U weet echter niet over welke families het gaat of van waar deze families afkomstig zijn (CGVS, p.5, 6, 20, 22, 23). Twee of drie dagen na de voorgehouden dreigementen zou u samen met uw kinderen uw land van herkomst verlaten hebben. Wanneer precies u echter samen met uw zes kinderen Irak ontvluchtte kunt u zich niet meer herinneren. U kunt enkel zeggen dat dit in de winter van 2009 moet gebeurd zijn (CGVS, p.3, 5, 23, 24). Vreemd genoeg kunt u wel zeggen in welke maand u in 2010 voor een vijftal dagen terugkeerde naar Irak. Verder kunt u precies zeggen wanneer u Syrië in 2011 verliet en wanneer u in België aankwam. Voorts kent u de geboortedatum van uw echtgenoot en de datum van uw huwelijk. U weet eveneens dat het document van de rechtbank betreffende het overlijden van uw echtgenoot dateert van 24 juni 2010 en dat er op aangegeven staat dat de overlijdensakte van 15 december 2009 dateert (CGVS, p.10, 11). In het licht van bovenstaande is uw bewering dat uw gebrek aan kennis over de voorgehouden gebeurtenissen en uw vlucht uit uw land van herkomst te wijten is aan het feit dat u analfabete bent en dat u in die periode in shock verkeerde niet afdoende (CGVS, p.2, 5, 23, 24). Bovendien blijkt dat u naderhand op geen enkel moment getracht heeft verdere informatie te bekomen over de gebeurtenis waarbij uw echtgenoot vermoord werd en waardoor u samen met uw zes kinderen uw land van herkomst diende te ontvluchten (CGVS, p.18, 19). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien u in 2010 terugkeerde naar Irak. U zou zelfs contact hebben opgenomen met het politiekantoor waar u destijds aangifte had gedaan over de verdwijning van uw echtgenoot. Dit politiebureau zou het incident van 2009 onderzocht hebben (CGVS, p.16). Dat u dan geen enkele stap heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over het incident van 2009, ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid. Ook met (A.A.), de werkgever van uw echtgenoot zou u nooit meer contact hebben opgenomen om eventueel te weten te komen wat er precies gebeurd was (CGVS, p.21).

U brengt daarenboven geen enkel element aan waaruit zou kunnen geconcludeerd worden dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Na de voorgehouden dreigtelefoons van 2009 is er immers niets meer gebeurd wat hierop zou kunnen wijzen (CGVS, p.13, 14).

Voorts dient nog worden opgemerkt dat u ook over de voorgehouden werkzaamheden die uw echtgenoot zou hebben uitgeoefend voor de Amerikanen weinig informatie kunt verschaffen. Nochtans zou dit de reden zijn geweest waarom hij verantwoordelijk werd geacht voor de dood van de passagiers en waardoor u en uw kinderen bedreigd werden door hun nabestaanden. Zo kunt u niet eens

vertellen of uw echtgenoot opdrachten uitvoerde voor het Amerikaanse leger of dat hij dit deed voor een bepaalde firma (CGVS, p.18).

Tot slot is het onbegrijpelijk dat u pas in België, net vóór het interview op het CGVS, ontdekt zou hebben dat het document dat u voorlegde om aan te tonen dat uw echtgenoot daadwerkelijk overleden is helemaal niet over uw echtgenoot gaat. Uzelf verklaarde dat u dit document in Irak was gaan afhalen om bepaalde rechten voor uw kinderen te verkrijgen. Dit document was van groot belang voor uw kinderen (CGVS, p.2, 13, 14, 21). Dat u dergelijk cruciaal document niet beter zou hebben nagekeken, is dan ook ongeloofwaardig.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen

elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Allereerst dient immers te worden vastgesteld dat het hier enkel kopies betreffen. Aldus beschikken de documenten die u voorlegt slechts over een geringe objectieve bewijswaarde. Over het document van het Ministerie van Gezondheid verklaart u zelf dat u het nooit zou hebben voorgelegd indien u had geweten dat dit document niet over uw echtgenoot gaat (CGVS, p.14). In het document van de rechtbank van Baya (dd.24/06/2010) staat geen enkele informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat uw echtgenoot om het leven zou zijn gekomen door een aanslag (zie vertaling). Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met samenhangende en geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Het doktersbriefje toont enkel aan dat u lijdt aan een aandoening aan uw ogen. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/3, 48/5, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) stelt dat zij geen moeite deed om verdere informatie te bekomen, wordt geen rekening gehouden met de situatie waarin zij zich bevond. Zij is van Arabische origine en “voor hen is de informatie die het CGVS vraagt niet van belang. Het is niet de gewoonte om op de hoogte te zijn van de datum van aanslag en uur”. Verzoekster wijst erop dat zij enkele dagen na de gebeurtenissen vertrok zodat de informatie die zij had logischerwijze beperkt is. Gelet op het gevaar kon het CGVS niet verwachten dat zij andermaal naar de politie zou gaan. Bovendien was verzoekster in shock en is zij analfabeet, hetgeen haar mogelijkheden om informatie te vergaren beperkt. Ingevolge de gebeurtenissen heeft zij ook psychologische problemen. Informatie vergaren vanuit België is voor verzoekster praktisch onmogelijk. Als zij naar de politie belt zal deze geen bijkomende informatie verschaffen. Als zij familie contacteert zal deze geen informatie geven uit schrik en haar schoonbroer wil uit schrik niet betrokken worden bij de zaak.

Verzoekster heeft een tweetal jaren geleden het land verlaten en heeft daarom geen bijkomende gebeurtenissen meegemaakt. Zij ontving in België geen dreigtelefoons en hier is haar leven niet in gevaar. Om deze reden mag de aanvraag dan ook niet worden geweigerd.

Verzoekster betoogt verder dat het in de Arabische cultuur niet de gewoonte is dat mannen alles aan hun echtgenote vertellen, zeker niet indien hun job niet door iedereen wordt geapprecieerd zoals in het geval van werkzaamheden voor de Amerikanen of de Westerlingen. Het kan verzoekster niet kwalijk worden genomen dat zij niet meer informatie kreeg van haar man.

Wat betreft het document van het Ministerie van Gezondheid dat betrekking had moeten hebben op haar man, benadrukt verzoekster dat zij de inhoud ervan niet kende gezien zij niet kan lezen en schrijven. Zij ging er dan ook vanuit dat dit document correct was en legde het daarom neer. Dat dit document andere informatie bleek te hebben, kan haar niet worden verweten. Dit was een fout van de betrokken diensten en niet van haar. Daarnaast legde verzoekster nog andere documenten neer, zoals identiteitsbewijzen van haarzelf en haar kinderen, informatie van de rechtbank inzake het overlijden van haar echtgenoot en een doktersattest betreffende de aandoening aan haar ogen. De authenticiteit van deze stukken wordt niet in twijfel getrokken.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster te behoren tot een uiterst zwakke bevolkingsgroep, met name deze van de alleenstaande vrouwen. Zij betoogt dat dit een sociale bevolkingsgroep is die wordt gevisieerd en verwijst naar en citeert uit het *Algemeen Ambtsbericht Irak* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2011, alsmede naar het *Country of Origin Information (COI) Report Iraq* van 30 augustus 2011 van het UK Home Office. Zij is van oordeel dat het CGVS naliet te onderzoeken welke de risico's zijn van een terugkeer naar Irak en stelt

dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Hierover werd niet geargumenteerd in de bestreden beslissing terwijl de zwakke positie van verzoekster bekend was. Daardoor zijn het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel geschonden en is de motivering niet afdoende.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een door een psycholoog opgesteld attest van 21 november 2012 neer, waarin gesteld wordt dat zij op consultatie komt sedert 27 oktober 2011, aan een aantal symptomen lijdt en psychiatrische opvolging behoeft (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. Hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn wordt door verzoekster niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet om hem al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder voormelde, zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster stelt psychologische problemen te hebben en legt ter staving hiervan een attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Ook bij het CGVS verklaarde zij bij de aanvang van het gehoor onder psychologische druk te staan en medicatie te nemen (administratief dossier, stuk 3, p.1). Uit het neergelegde attest kan echter niet worden afgeleid dat de psychische symptomen die hierin worden opgesomd te wijten zouden zijn aan de feiten zoals aangevoerd in het kader van onderhavige asielaanvraag. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat verzoekster aan geheugenproblemen zou lijden of ten tijde van het gehoor niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster

maakte bij de aanvang van het gehoor weliswaar melding van de psychologische druk waaronder zij stond, doch noch zichzelf, noch de advocaat die haar bijstond formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Geen van beide maakte gedurende het gehoor melding van problemen en zij formuleerden evenmin enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden (ibid., p.25-26). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster toont daarenboven niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen een invloed zouden hebben gehad op haar verklaringen en toont evenmin aan dat of op welke wijze dit de bestreden motivering of beslissing zou hebben beïnvloed.

Dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich ter adstructie van haar asielaanvraag en het overlijden van haar echtgenoot bediende van een stuk dat helemaal niet over haar echtgenoot gaat. In dit kader is het, zoals met recht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, totaal onbegrijpelijk dat verzoekster slechts net voor het interview op het CGVS zou hebben ontdekt welke de inhoud is van het door haar neergelegde document. Tekenend in dit kader is haar verklaring dat zij dit stuk, indien zij het had geweten, niet had ingediend. Dat verzoekster niet kan lezen of schrijven kan deze vaststelling niet verklaren. Niets weerhield haar er immers van om zich, eventueel via vrienden of kennissen, te informeren inzake de inhoud van dit stuk. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij heeft nagelaten dit te doen alvorens dit stuk neer te leggen en dat zij zich slechts net voor het gehoor bij het CGVS over de inhoud hiervan heeft geïnformeerd. Dat verzoekster naliet zich terdege te informeren over dit document alvorens dit neer te leggen getuigt, te meer daar zij dacht dat dit stuk cruciaal was voor zowel haar kinderen als haar asielrelaas, van een frappant gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar verklaarde vrees (administratief dossier, stuk 3, p.2, 13-14, 21).

Blijkens het niet-betwiste feitenrelaas vreest verzoekster de familieleden van de passagiers die samen met haar echtgenoot omkwamen toen er een aanslag plaatsvond op diens bus en ingevolge diens werkzaamheden voor de Amerikanen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Zij dient in dit kader aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat zij weinig informatie kon verschaffen over de voorgehouden werkzaamheden van haar echtgenoot, dat zij geen enkel detail kon verschaffen over de aanslag op de bus van haar echtgenoot, dat zij niet weet door wie zij juist zou worden bedreigd, dat zij niet kon preciseren wanneer zij Irak precies zou hebben verlaten met haar zes kinderen en dat zij geen enkel element aanhaalde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij actueel persoonlijk nog een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Verzoekster tracht het frappante gebrek aan informatie in haar hoofde ten onrechte te vergoelijken. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij minstens enige interesse zou vertonen inzake de essentiële elementen van het door haar aangevoerde relaas en dat zij in dit kader de nodige pogingen zou hebben ondernomen teneinde zich te informeren over de oorzaak, de ware toedracht en de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Uit verzoeksters verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat zij sedert haar definitieve vertrek uit haar land en na haar aankomst in België geen contact meer had met iemand in Irak en geen nieuwe informatie meer vernam over haar problemen. Bovendien blijkt uit deze verklaringen dat zij sedertdien nooit zelfs maar enige poging heeft ondernomen om meer te weten te komen en in dit kader geen contact heeft proberen te leggen met familie, vrienden of de baas van haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 3, p.12, 14, 18-19, 21). In het verzoekschrift beweert verzoekster weliswaar op algemene wijze dat zij, indien zij zou trachten bijkomende informatie te verkrijgen van de politie of via familie, dergelijke informatie niet zou krijgen, doch zij toont, ondanks dat dit redelijkerwijze wel van haar mocht worden verwacht, wederom niet aan ook maar de minste poging te hebben ondernomen teneinde alsnog meer te weten te komen omtrent de feiten aan de grond van haar problemen, de evolutie van deze problemen en haar situatie in haar land van herkomst. Derhalve is de blote bewering dat zij spijts zulke poging toch geen informatie zou verkrijgen niet ernstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. De benevens de reeds hoger besproken stukken neergelegde documenten (administratief

dossier, stuk 10) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, die door verzoekster niet worden weerlegd, aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar positie als alleenstaande vrouw, algemene informatie bij het verzoekschrift voegt en het CGVS verwijst dat het de risico's verbonden aan dit profiel niet onderzocht, dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar positie als alleenstaande vrouw zelf nooit eerder heeft aangehaald als mogelijke vervolgingsgrond. Zij maakte hiervan zelfs geen melding wanneer uitdrukkelijk werd gevraagd of er naast de problemen zoals door haar aangevoerd nog andere redenen waren waarom zij een terugkeer naar haar land van herkomst vreesde (administratief dossier, stuk 3, p.25). De neergelegde informatie is verder van louter algemene aard en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat alleenstaande vrouwen aldaar een kwetsbare positie innemen en te maken kunnen krijgen met een aantal vormen van discriminatie en/of (economische) moeilijkheden, doch hieruit blijkt geenszins dat het risico dermate groot is dat verzoekster, zo zij een alleenstaande vrouw zou zijn, ingevolge haar loutere terugkeer naar of aanwezigheid in haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Bovendien kan verzoekster niet als alleenstaande vrouw in de zin van de door haar aangevoerde informatie worden beschouwd. Uit haar verklaringen blijkt, nog daargelaten dat ingevolge de hoger gedane vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde asielrelaas, immers dat zij wel degelijk nog over (mannelijke) familieleden beschikt op wie zij kan terugvallen. Zo heeft zij een meerderjarige zoon, wonen haar broer en haar zus beide nog in haar regio van herkomst, hebben deze aldaar beide een job en een appartement (ibid., stuk 3, p.3, 11-12; stuk 7, verklaring, nr. 16, 30) en beschikt zij er blijkens het verzoekschrift nog over een schoonbroer; aldus kan zij terugvallen op een familiaal netwerk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Voor zover verzoekster teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen verwijst naar de elementen ten grondslag van haar asielrelaas en naar haar positie als alleenstaande vrouw, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) voor de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat voorts de omstandige motivering inzake de veiligheidssituatie in Bagdad volledig ongemoeid en brengt geen begin van informatie bij ter weerlegging van de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 11). Uit deze informatie, waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen in acht genomen, de situatie aldaar niet van die aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op voorgaande vaststellingen is de schending van artikel 3 EVRM niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS